

23 martie - 29 martie

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi”

Textul de memorat: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.»” (Apocalipsa 21:5)

Distrugerea Babilonului din timpul sfârșitului este o veste rea pentru adepții lui, dar este o veste bună pentru poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:1-7). Babilonul le-a dat puterilor politice ideea de a-i persecuta pe credincioși și de a le face rău (Apocalipsa 18:24). De aceea, distrugerea lui echivalează cu eliberarea și salvarea lor.

Prin distrugerea Babilonului, primește în sfârșit răspuns rugăciunea martirilor din scena pecetii a cincea. Strigătul lor: „Până când, Stăpâne?” este strigătul copiilor lui Dumnezeu oprimați și loviți, de la Abel și până la sfârșitul lumii (Psalmii 79:5; Habacuc 1:2; Daniel 12:6,7). Cartea Apocalipsa ne asigură că răul, oprimarea și suferința vor avea sfârșit.

A sosit timpul acum ca Hristos să-Și ia în stăpânire împărăția veșnică. Ultimele capitole din cartea Apocalipsa descriu distrugerea Babilonului din timpul sfârșitului, precum și distrugerea lui Satana și a răului. Și ne oferă câteva imagini despre așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Duminică, 24 martie – Ospățul nunții Mielului

1. De ce este nunta o imagine potrivită pentru unirea dintre Hristos și poporul Său? Apocalipsa 19:6-9; Ioan 14:1-3

Aici, Domnul folosește imagini de la nunțile evreiești antice pentru a ne transmite un adevăr. Mirele se ducea acasă la mireasă și se logodea cu ea. Din momentul achitării zestre, cei doi erau considerați căsătoriți, dar încă nu locuiau împreună. Mirele se întorcea acasă la tatăl său ca să pregătească un loc pentru el și soția lui. Mireasa rămânea la tatăl ei ca să se pregătească. După ce pregătea un loc, mirele venea la mireasă și o ducea acasă la tatăl lui, unde avea loc nunta.

Acum două mii de ani, Hristos a părăsit cerul pentru a-i salva pe oamenii de pe pământ, dându-Și viața pe Calvar, apoi S-a întors la Tatăl Său ca să pregătească un loc pentru cei răscumpărați (vezi Ioan 14:2,3) și, la sfârșitul timpului, El Se va întoarce ca să-i ia la Sine.

Apocalipsa 19:8 declară că miresei (bisericii) lui Hristos i s-a dat să se îmbrace cu în subțire și curat. Prin urmare, credincioșii lui Dumnezeu nu consideră că au vreun merit pentru faptele lor. Hainele cu care sunt îmbrăcați reprezintă „faptele neprihănite ale sfinților”, faptele făcute de ei ca urmare a unirii cu Hristos, Cel care locuiește în ei. Hainele acestea au fost spălate și albite în sângele Mielului (Apocalipsa 7:14).

În timpul vieții Sale pe pământ, Isus a spus o pildă despre o nuntă de la care un invitat a fost alungat pentru că a venit îmbrăcat cu hainele lui și nu cu haina pusă la dispoziție de împărat (Matei 22:8-14).

Apocalipsa 3:18 declară că haina oferită de Hristos este cea mai mare nevoie a credincioșilor din timpul sfârșitului. Faptul că El îi sfătuiește pe laodiceeni să o „cumpere” de la El ne arată că așteaptă ceva în schimb. Noi renunțăm la mulțumirea de sine și la încrederea în sine în schimbul ascultării de Hristos și al încrederii în meritele Sale, singura noastră speranță de mântuire.

Nu suntem mântuiți prin faptele noastre, dar ce „fapte neprihănite” ale tale îți definesc viața?

Luni, 25 martie – Sfârșitul Armagedonului

2. Ce ne spun despre tipul de conflict din bătălia finală faptul că Domnul Hristos este numit „Cuvântul lui Dumnezeu” și sabia ascuțită care iese din gura Sa? Apocalipsa 19:11-16

Aici este o descriere a revenirii lui Hristos, a împlinirii promisiunii așteptate cu dor de credincioșii din toate secolele. Observă limbajul: victoria este totală. Isus l-a înfrânt pe Satana în cer, l-a înfrânt în pustie, l-a înfrânt la cruce și îl va învinge când va reveni.

„Curând, apare la răsărit un nor mic și negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care îl înconjoară pe Mântuitorul și care, de la distanță, pare învăluit în întuneric. Copiii lui Dumnezeu știu că acesta este semnul Fiului omului. În tăcere solemnă, ei privesc cum se apropie de pământ, făcându-se din ce în ce mai luminos și mai glorios, până când devine un nor mare și alb, la baza căruia se vede o strălucire ca de foc, iar deasupra, curcubeul legământului. Isus vine acum ca un cuceritor puternic, nu ca un «om al durerii» (Isaia 53:3), ca să bea cupa amară a rușinii și a suferinței; vine biruitor în cer și pe pământ, ca să-i judece pe cei vii și pe cei morți. Cel ce Se cheamă «Cel credincios și Cel adevărat... judecă și Se luptă cu dreptate», iar «ostile din cer» îl urmează (Apocalipsa 19:11,14). Este însoțit de o mulțime imensă de îngeri sfinți, care intonează imnuri cerești. Firmamentul pare plin de chipuri strălucitoare - «de zece mii de ori zece mii și mii de mii» (Apocalipsa 5:11). Niciun om nu poate să descrie acea scenă, nicio minte muritoare nu-și poate imagina splendoarea ei» (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 526-527).

În 2 Tesaloniceni 1:8-10, Pavel descrie și el victoria finală a lui Hristos la a doua Sa venire, când vor fi distruse toate puterile politice și religioase care au conspirat împotriva Lui și când vor fi eliberați pentru totdeauna cei care l-au fost credincioși.

Ce sentimente te încearcă citind descrierea revenirii Domnului Hristos, în paragraful de mai sus, din cartea „Tragedia Veacurilor”?

Marti, 26 martie – Mileniul

3. În ce stare se află pământul în timpul mileniului? În ce sens este legat Satana cu un lanț? Apocalipsa 20:1-3; Ieremia 4:23-26

Cei o mie de ani (mileniul) încep la revenirea lui Hristos. Atunci sunt legați Satana și îngerii lui căzuți. Este o vorbire figurată. Satana este „legat” de circumstanțe. Pământul a fost devastat de plăgi și depopulat și se află într-o stare în parte asemănătoare cu cea de dinaintea creării lumii (Geneza 1:2). El devine astfel un fel de închisoare pentru Satana pe parcursul mileniului. Din moment ce nu mai există ființe umane pe care să le ispitească și cărora să le facă rău, Satana și demonii lui nu au altceva de făcut decât să privească la consecințele răzvrătirii lor împotriva lui Dumnezeu.

4. Unde se vor afla sfinții în timpul mileniului? Apocalipsa 20:4-15

Apocalipsa ne descoperă despre credincioși că ei vor petrece mileniul în locașurile cerești pregătite de Hristos. Ioan îi vede stând pe scaune de domnie ca împărați și preoți și judecând lumea. Isus le-a promis ucenicilor Săi acest lucru (Matei 19:28). Și Pavel a declarat că sfinții vor judeca lumea (1 Corinteni 6:2,3).

Prin judecata aceasta se stabilește corectitudinea acțiunilor lui Dumnezeu. În decursul istoriei, Satana a ridicat îndoieli cu privire la caracterul lui Dumnezeu și la modul în care S-a purtat El cu ființele pe care le-a creat. În timpul mileniului, Dumnezeu le oferă celor răscumpărați acces la rapoartele istoriei ca să găsească răspunsuri la toate întrebările legate de corectitudinea deciziilor Lui în dreptul celor pierduți, precum și la întrebările legate de modul în care i-a călăuzit în viață. La finalul mileniului, toate întrebările cu privire la dreptatea Sa vor fi lămurite definitiv. Credincioșii nu vor mai avea niciun dubiu că acuzațiile lui Satana sunt nefondate. Ei înțeleg acum dreptatea lui Dumnezeu și justetea pedepsei finale.

Cu toții avem întrebări dificile la care nu am primit răspuns. Însă, în curând, Dumnezeu ne va răspunde la toate. Ce ne spune aceasta despre caracterul Său?

Miercuri, 27 martie – Un cer nou și un pământ nou

După eradicarea păcatului, pământul va fi transformat în casa celor răscumparați. Cum va arăta el?

În Apocalipsa 21:1, Ioan vede „un cer nou și un pământ nou”. Evreii credeau că există trei ceruri: bolta cerească, universul stelar și locuința lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 12:2). Cerul din Apocalipsa 21:1 este atmosfera pământului. Pământul și cerul contaminate de păcat nu pot rămâne în prezența lui Dumnezeu (Apocalipsa 20:11). Cuvântul grecesc pentru „nou” (*kainos*) se referă la un lucru vechi reînnoit, refăcut, nu la un lucru făcut pentru prima dată. Planeta aceasta va fi curățită prin foc și va fi readusă la starea inițială (2 Petru 3:10-13).

Interesant este că primul lucru pe care îl observă Ioan la pământul cel nou este absența mării. Și din moment ce folosește cuvântul „marea” (cu articol hotărât), înseamnă că se gândea la marea de care era înconjurat pe insula Patmos, marea care devenise pentru el un simbol al despărțirii și al suferinței. Absența acestei mări însemna pentru el absența durerii și a suferinței.

5. Ce asemănări există între Noul Pământ și Grădina Edenului? Apocalipsa 21:2-8; Apocalipsa 7:15-17; Geneza 2:8,9

Prezența lui Dumnezeu garantează viața fără suferință și fără moarte pe pământul restaurat. El locuiește cu oamenii în Noul Ierusalim, „cortul” Lui (Apocalipsa 21:3). Datorită prezenței Sale, viața pe pământul reînnoit este ca viața într-un templu. Prezența Sa garantează că nu va mai fi suferință: lacrimi, moarte, tristețe, plânset, nici durere; nu mai există consecințele păcatului. Odată cu eradicarea păcatului, „lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4).

La moartea fratelui lor, Lazăr, când au spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11:21), Maria și Marta au arătat că știau că moartea nu putea rămâne în prezența lui Hristos. Prezența lui Dumnezeu pe Noul Pământ va asigura scutirea de orice durere și suferință prin care trecem aici. Aceasta este marea speranță creștină, pecetluită de Hristos cu sângele Său.

De ce sunt foarte importante pentru credința noastră lucrurile pregătite de Dumnezeu pentru noi?

Joi, 28 martie – Noul Ierusalim

6. Cum va arăta Noul Ierusalim? Apocalipsa 21:9-21

Noul Ierusalim este numit mireasa, soția Mielului. În Apocalipsa 19:7,8, metafora aceasta este folosită pentru poporul lui Dumnezeu. Noul Ierusalim este locul în care Hristos va locui în sfârșit împreună cu poporul Său.

Cetatea este înconjurată de un zid înalt prevăzut cu douăsprezece porți - câte trei porți pe fiecare dintre cele patru laturi, permițând accesul din orice direcție. Aceasta ne vorbește despre universalitatea cetății. În Noul Ierusalim, toți au acces nelimitat înaintea lui Dumnezeu.

Mai departe, cetatea este descrisă a avea formă de cub perfect; are 12 000 de prăjini, sau de stadii, în lungime, în lărgime și în înălțime. Cubul are 12 laturi. În total, cetatea are 144 000 de stadii, număr care simbolizează totalitatea celor răscumparați ai lui Dumnezeu de-a lungul secolelor (Apocalipsa 7:4). În templul din Vechiul Testament, Locul Preasfânt era un cub perfect (1 împărați 6:20). Prin urmare, Noul Ierusalim funcționează nu doar ca templu, ci ca Loc Preasfânt. În templul de pe pământ, în Locul Preasfânt putea intra doar marele-preot. În Noul Ierusalim, privilegiul acesta le este oferit tuturor celor răscumparați.

7. Ce lucruri din interiorul cetății trimit cu gândul la Eden? Ce semnifică faptul că în cetate nu va mai fi nimic vrednic de blestem? Apocalipsa 21:21-22:5

În Noul Ierusalim, atenția este atrasă mai întâi de râul cu apa vieții, care iese din tronul lui Dumnezeu (vezi Geneza 2:10). Dacă pe malurile râului din Babilon poporul lui Dumnezeu se simțea străin și tânjea de dor după Ierusalim (Psalmii 137), pe malurile râului vieții din Noul Ierusalim poporul pelerin al lui Dumnezeu, din toate secolele, se simte în sfârșit acasă.

Vineri, 29 martie – Un gând de încheiere

Cartea Apocalipsa se încheie cu aceeași temă cu care a început: a doua venire a lui Hristos cu putere și slavă și întemeierea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Revenirea Domnului, moment în care El va fi în sfârșit unit cu mireasa Lui, constituie punctul culminant al cărții.

Totuși cartea nu prezintă aceste evenimente dintr-o perspectivă nerealistă. Faptul că Isus vine curând este prima realitate. A doua realitate este faptul că noi suntem încă aici și așteptăm revenirea Sa. În acest timp de așteptare, trebuie să înțelegem bine ce ne transmite Apocalipsa și vom înțelege citind-o iar și iar, până la sfârșit. Apocalipsa ne reamintește ca, în acest timp de așteptare, să nu privim la lucrurile din lume, ci să ne fixăm ochii la Acela care este singura noastră speranță. Hristos din Apocalipsa este răspunsul la toate speranțele și dorurile umane în viața aceasta plină de dileme și de nesiguranță. El ține în mână Sa viitorul nostru și pe cel al lumii!

Apocalipsa ne mai reamintește că, până va veni sfârșitul, avem misiunea de a vesti în lume apropiata revenire a lui Isus. Așteptarea noastră nu este pasivă, ci activă. Și Duhul, și biserica spun: „Vino!” (Apocalipsa 22:17). Să ne alăturăm și noi acestui apel și să aducem la cunoștința tuturor oamenilor această veste bună!

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 41, „Devastarea pământului”, și cap. 42, „Sfârșitul marii lupte”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Deuteronomul 1-7

1. Cum sunt descriși emiții și cine îi numeau astfel?
2. Ce l-a cerut Moise Domnului și a fost refuzat?
3. Ce motivație nouă și diferită le-a fost dată israeliților pentru respectarea Sabatului?
4. Ce a spus Moise că vor extrage israeliții din munții țării promise?

Istoria mântuirii, capitolul 57

5. Ce face Diavolul să se creadă despre Biblie?